

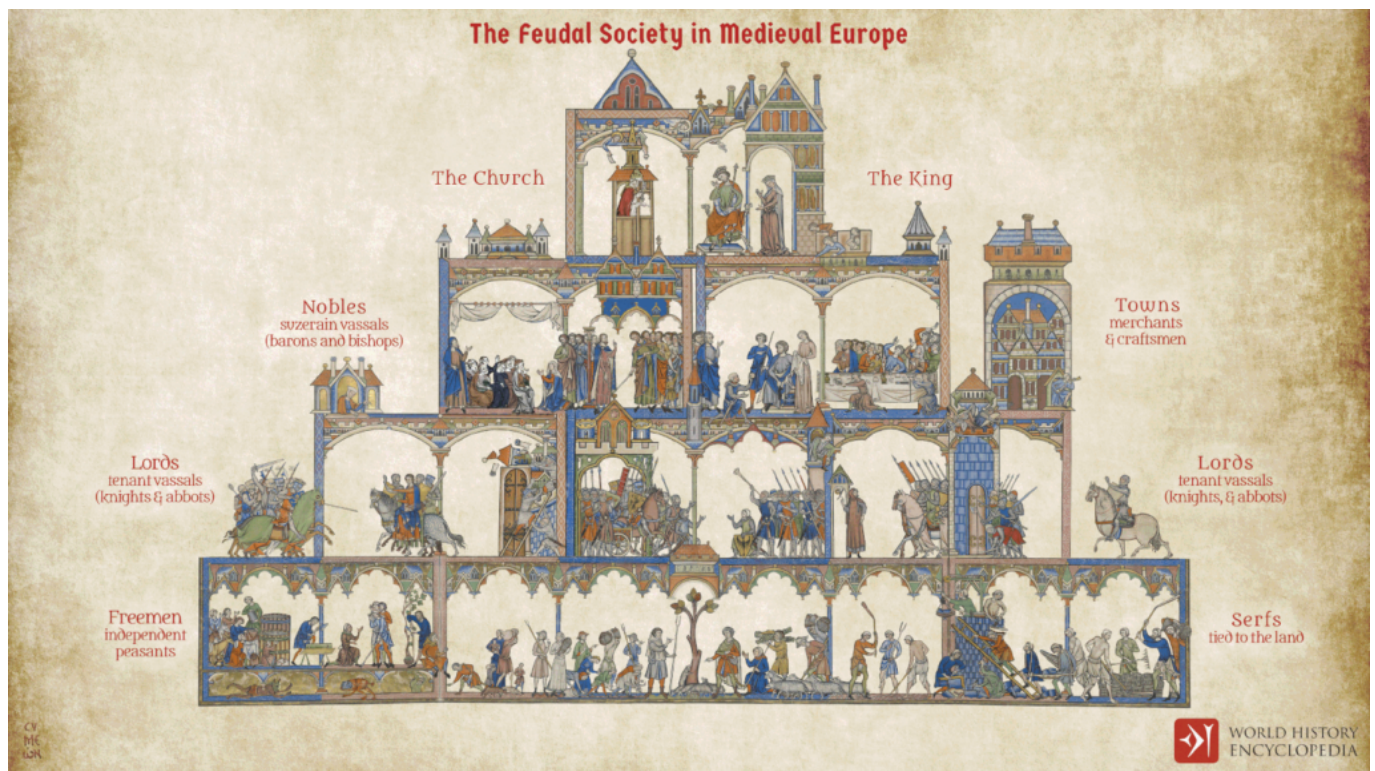
STRAŠNÝ STREDOVEK? SLOVENSKÁ VLÁDA IGNORUJE 80 % VOLIČOV! Mohol kráľ ignorovať 80 % politického národa?

- CZ24 News | 16. dubna 2023

Arogancia a hlúposť ako vládny program

O vyprázdnenosti pojmu demokracia sa už popísali hory papiera. Evidentne je to však ešte stále menej ako oceány atramentu, ktoré sa použili na propagandistické ódy ohľadom jej glorifikácie. Ľudia skrátka chcú žiť v sladkej ilúzii, že sú to skutočne oni, kto vládne a že moc vo svete nepochádza od Boha, ale od nich. Ako sa to nakoniec píše aj v pokrokovej slovenskej ústave.

Ani najaktuálnejšie doškoloňovanie občanov z vyučovacieho predmetu: *Neúprosná realita života*, zrejme nebude mať účinok na ich neotrasiteľnú vieru, že to oni sú tými, kto určuje pravidlá. Pred našimi očami sa odohrávajú skutočné orgie vládnej arogancie a hlúposti, ktoré dokonale ignorujú vôľu väčšiny politického národa na Slovensku, a čo na to všemohúci ľud? Nič. Pretože ani nič nemôže.

Ilustračný obrázok, zdroj: World History Encyclopaedia

Vládna moc mu v predchádzajúcom covidovom doškoloňaní z reality ukázala, že môže vyhlásiť ak sa jej zachce výnimočný stav, stanné právo, zakázať mu vychádzať z domu, zakázať mu chodiť do práce, zakázať jeho deťom chodiť do školy. A môže ešte viac: zhabať majetok, nasťahovať do občanovho domu koho chce, zmobilizovať ho do armády, zablokovať mu konto v banke, odoprieť lekársku pomoc. Ďalšie lahôdky moderného etatizmu si láskavý čitateľ doplní z vlastnej skúsenosti alebo na základe pozorovania sám.

Samozrejme, už môžeme počuť ako sa k nám po tomto rúhaní znáša z nebies okrídlená bohyňa

Demokracia a za hlaholu trúb (plechových aj ľudských) opakuje univerzálny argument všetkých demokratov: „Nič lepšie ešte nevymysleli.“

Vymýšľali, vymýšľali až vymysleli

Na tento „argument“, o ktorom sa domnievajú ľudovládci, že je dokonale nepriestrelný, sa dá odpovedať otázkou: A bolo nutné niečo vymýšľať?

Väčšina spoločností v dejinách ľudstva totiž vždy chápala rodinu s deťmi, a to či už vo forme prirodzenej – monogamnej alebo vo forme degenerovanej – polygamnej, za dostatočný predobraz toho, ako majú fungovať väčšie spoločenstvá: rod, kmeň alebo národ. Preto mali praotca, náčelníka alebo kráľa a zvyšok politickej omáčky si každý upravil podľa vlastných skúseností, prírodného prostredia a duševných schopností. Keď neskôr prišlo kresťanstvo, jediná skutočná novota v dejinách ľudstva, naložilo s inštitúciou kráľovstva rovnako ako so všetkým prirodzene dobrým: posvätilo ho a zbavilo ho antropomorfného modloslužobníctva.

Ľudia kedysi vo všeobecnosti chápali, že všetky vlády na svete sú v podstate rovnaké, lokálne omáčky okolo nich brali ako nutnú samozrejmosť, a to, ako kde volajú vrchol mocenskej pyramídy, po akých spoločenských rebríkoch a v akom predklone sa k nemu lezie (a podlieza), koľko má okolo seba poradcov, intrigánov a parlamentárov, ponechali na duševnom a kultúrnom rozpoložení jednotlivého etnika. Preto nikomu v staroveku nenapadlo exportovať svoj lokálny „politický systém“ ako niečo výnimočne dobré, hodné nasledovania všade do sveta a používať ho ako zámienku k vojne. Keď chceli ľudia v staroveku viesť vojnu (a to bolo skoro vždy), poskytovala im padlá ľudská podstata dostatok chamtivých zámienok, aby nemuseli kvôli tomu vymýšľať „*najlepší systém na svete*“.

Atény - náš vzor

Prvý kto prišiel s mesianistickou politickou rétorikou bol aténsky vodca Periklés, ktorý si našiel zámienku pre expanziu voči susedom v tom, že ohlasoval výnimočnosť jedného prvku spoločenského života vo svojom pokrokovom štáte, a síce – demokracie. Zvyšok si dohľadajú ctení čitatelia v Thukydidovi, ktorý tlmočí Periklovu reč o tom, ako sa aténsky systém, označovaný „*démokratia*“ nielen líši od politických systémov ostatných Grékov, ale im aj (a to je dôležité) môže slúžiť za vzor. A aby slúžil dobre, tak Atény nanútili tento systém svojim „spojencom“ a tým, čo sa nechceli stať spojencami (ako napríklad Mélos) pomohli armádnou formou trochu o tom popremýšľať. Zaujímavé je, že „zlá“ Sparta, úhlavný nepriateľ Atén, netúžila šíriť svoj systém ako najlepší, ale dožadovala sa v tomto autonómie ostatných štátov.

Keď sa napokon svet šťastlivo zbavil na prelome vekov tohto anomálneho demokratického evanjelia a nahradil ho kresťanským, nikomu nenapadlo pokrytecky aténsky systém 2000 rokov obnovovať. Až dnes máme opäť šťastie do úmoru počúvať jeho mesianistickú rétoriku a propagandu. A výsledok? Posúďte sami na príklade Slovenska.

Mohol si stredoveký kráľ dovoliť to, čo slovenská demokratická vláda?

Odhliadnime teraz od technického pokroku, masovej výroby a zdravotníctva, ktoré zaručujú masám relatívne luxusnejší život ako v minulosti. Aj keď je možné pýtať sa, či je luxusom, keď niekto konzumuje menej kvalitnú potravu, nosí nekvalitné šaty, býva v betónovej králikárni a spláca na ňu doživotnú hypotéku, platí vysoké dane, za ktoré by ľudia kráľa obesili a pracuje viac dní do roka ako ľudia za čias Márie Terézie.

Pozrime sa len na politickú realitu ohlodanú na kosť. Porovnajme správanie kráľov a ich ministrov v stredovekej Európe voči poddaným, ktorí mali politické práva, so správaním demokratickej vlády

voči tým, ktorí majú politické práva – čiže voči nám voličom.

Podľa najnovších prieskumov má súčasná vláda len 20 % podporu, pričom drvivá väčšina voličov (80 %) nesúhlasí tak s jej zahraničnou, ako aj domácou politikou. A výsledok? Vláda sa smeje voličom do tváre, arogantne hovorí o tom, že treba národ prerobiť a preškoliť, pretože uvažuje chybné. Častuje verejne nespokojných voličov rôznymi nadávkami, verejne dáva najavo svoje opovrhnutie a za podpory masy predajných liberálnych novinárov nasadzuje slovenským dezolátom prasaciu hlavu.

Vieme si predstaviť, žeby v stredoveku kráľ mohol niečo také predvádzať voči 80 % politického národa, ktorý sa skladal zo šľachty, duchovenstva a mešťanov?

Tu hneď vyvstávajú obmedzené možnosti panovníka v stredovekom systéme, ktorému sa ani len nesnívalo o takej miere moci, akú má súčasná demokratická vláda. Ako by panovník mohol viesť vojnu, keby si pohneval šľachtu? Nemal stálu armádu, ako v demokratickej dobe, sedliakov nemohol zmobilizovať, na to nemal právo, musel sa spoľahnúť len na to, koľko vojakov mu zoženie (a zaplatí) každý poddaný šľachtic. Mohol by ignorovať jeho vôľu a záujmy jeho poddaných? Aj vtedy, ak by išlo o 80 % z nich? Dlho by asi nevládol.

Lokálne stavy by mu odopreli poslušnosť, ako sa to stalo nespočetnekrát, neposlali by mu dane, biskup by ho dal do kľatby a nakoniec by musel prísť s prosbami a pokáním.

Bezmocnosť ľudu bez aristokracie

Súčasná moc môže naopak s arogantným úsmevom ignorovať celý politický národ. Zabezpečená anonymnou celoštátnou políciou a armádou – povolnými nástrojmi pri plnení čohokoľvek, čo umožňuje výnimočný stav, môže rozkradnúť a rozvrátiť krajinu, zatiahnuť ju do nevýhodných a neželaných spojení, a potom odovzdať späť takto zruinovanú krajinu, ktorá vlastne nepatrí nikomu a v ktorej nikto nie je trvalo za nič zodpovedný. Úbohé ľudské atómy motajúce sa denne z domu do práce a späť, skrátka nemajú zástancu, ktorý by povedal: na *mojom* území tento bordel nebude! Územie, ktoré obývajú nepatrí nikomu, ani im. Každý kto príde a dobre zaplatí, si ho môže kúpiť od volených zástupcov ľudu.

Infraštruktúra Slovenska je v katastrofálnom stave, o zúfalom stave našich železníc nám píše českí železničiari hotové pamflety, z peňazí daňových poplatníkov sa financujú vojnové dobrodružstvá, o ktoré nemá 80 % politického národa záujem, naši kolonizátori z Bruselu a Washingtonu nám nanucujú sexuálne zvrátenosti, ktoré sa tešia zo strany slovenského obyvateľstva najväčšej averzii v EÚ, ceny potravín a energií následkom stupídnej politiky neustále rastú a dosahujú úroveň západných krajín, v ktorých majú ľudia trojnásobne vyššie príjmy ako Slováci. A čo sa deje? Nič.

Táto paródia na vládnutie má tu drzosť, že samú seba označuje verejne za jednu z najúspešnejších vlád v dejinách Slovenska.

V skutočnosti je len potvrdením toho, že slovo „demokracia“ je prázdny abstraktný pojem. Vo svojej atomizovanej liberálnej podobe navyše predstavuje ideálnu platformu na nezodpovedné ovládnutie spoločnosti. V systéme, kde neexistujú pod štátnou mocou reálne autonómne celky, na ktorých financiách, armáde či lojalite je moc závislá a schopné brzdiť svojvôľu a aroganciu vlády, je akákoľvek fráza o „vláde ľudu“ len ďalšou formou výsmechu a arogancie.

AUTOR: Branislav Michalka

[ZDROJ](#)